

Lidt mere mobil — saa havde jeg været aktivt med i Torsted-hallen

En af pionererne inden for gymnastikken paa Horsensegnen sidder i sin lænestol og lader tankerne gaa tilbage til den tid, da han selv var en særdeles god og aktiv gymnast. De dage er forlængst forbi, og der har sikkert været tider, da Thomas Larsen har været lidt bitter paa tilværelsen, der fastlimede ham til sygesengen eller til en lænestol derhjemme, eller — naar det gik højt — til en kørestol ude i det fri.

Dog modtager man ikke indtrykket af en bitter mand, naar man besøger Thomas Larsen i hans og hans kones hyggelige hjem i Fredericiagade i Horsens. Han har bevaret sit humør og udstraaler vitalitet og styrke, selv om det altsaa ikke er saa godt, dette med ryggen og benene. Hænderne kan han heldigvis stadig bruge — og gør det ogsaa, hvad forskellige ting i stuen bærer vidnesbyrd om. Og saa læser han en masse. Mest aviser, for man skal følge med i det saakaldte pulserende liv, selv om man er ved at komme godt op i ærene og nu staar overfor at skulle fejre sin 75 aars fødselsdag. Datoen er mandag den 4. marts.

Skytterne var de fineste

Dette med ryggen er en gammel skade, fortæller Thomas Larsen. Jeg var kun 17-18 aar, da jeg og vi valgte saa til formand davæ-

Thomas Larsen siddende med sin scrapbog, der med sine mange udklip rummer rige minder.

rende højskolelærer Holger Bidstrup. Det var i 1927. Aaret efter var det saa, at skytterne forlangte adskillelse. De ville ikke ha' en gymnast til formand! Naa, saa vedtog man adskillelsen, og vi valgte Holger Bidstrup til den første formand for Gymnastikforeningen. Jeg har nok været lidt for fremtrædende ved disse begivenheder, for jeg ønskede ro ommit navnen tid men efter Bidstrups bortrejse blev jeg valgt til formand og virkede som saadan i ti aar til 1941.

Fik Danmark at se

fra sin lillebil

— Var De en god gymnast dengang?
— Jeg har da lavet gymnastik, og jeg var ogsaa paa Ollerup i 1917-18 og blev uddannet til delingsfører. Min kone og jeg havde dengang en gaard i Nim. Vi overtog den i 1922 og drev den i 25 aar. Saa maatte jeg holde op med landbruget paa grund af min rygskade, og vi købte en lillebilforretning i Hornsyld.
— Var det en tilværelse for en landmand?
— Ja, jeg blev vældig glad for at køre lillebil, ikke mindst fordi jeg paa denne maade fik det meste af Danmark at se.
— Var adskillelsen mellem skytter og gymnaster total?
— Redaktør Kr. Olesen, Horsens Folkeblad, var formand for skytterne, men han var en fin mand. Andre af skytterne var derimod nogle haarde negle, som bandede stygt over gymnasterne og tog grusomt paa vej.

— Hvorfor stod man egentlig saa skarpt over for hinanden?
— Sempelthen fordi gymnasternes medlemsbidrag for en stor del medgik til sølvpræmier til skytterne...! Det primære var dog det rent arbejdsmæssige. Man maa dog huske paa, at det oprindeligt var skytteforeningerne, der optog gymnasterne. Det hele udsprang jo af riffelbevægelsen og af højskolebevægelsen, som for alvor satte skyttebevægelsen i gang.
I 1941 trak jeg mig af helbredsgrunde ud af det hele.
— Men De følger stadig gymnastikken med interesse?
— Ja, saa vidt jeg kan komme af sted med det. De er dog flinke til at sende bud, naar der er noget at se. Og det er der ofte. Der er jo sket en mægtig udvikling af gymnastikken siden den tid. Ikke fordi der er saa farligt mange flere gymnaster, men haandboldspillet har taget et stort opsving, og sen er det helt enestaaende, hvad kvindegymnastikken har lagt for dagen af fantasi. Den har udviklet sig stærkt, bl. a. med de varierede øvelser. Trods alt vil jeg hævde, at vi i mine unge dage oplevede den mest interessante periode. Det hele var saa nyt, og vi kørte med smaa midler.
Hyldest til pigerne
Jo, siger Thomas Larsen — gymnastikken har udviklet sig vældigt. I sin tid havde den nærmest karakter af militærgymnastik. Den største fornyelse kom med Niels Bukh og andre, men den rigeste udvikling er som sagt sket inden for kvindegymnastikken. Kvinderne har forstaaet at tage flere nye former

ind og har faaet harmoni og dybde i deres øvelser. I fjer trænede 300 kvindegymnaster forud for landstævnet, og det var et imponerende syn paa stadion. Elitegymnastikken sætter jeg ikke saa højt. Jeg vil hellere se et hold paa 300 end eet paa 12.
For resten maa De gerne give mandsgymnasterne paa Horsensegnen et skud for boven! De kan ikke være bekendt at møde med hold paa 30-40, naar damerne møder med 300. I andre amter ser man da ogsaa langt større mandshold.
Her bryder fru Larsen ind og minder smilende sin mand om, at han har glemt noget: pigernes gymnastikdragter!
— Ja, indrømmer Thomas Larsen. Det er jo et kapitel for sig. Før i tiden gjorde pigerne gymnastik iført strikkede sweaters med rullekrave, bukseskød med fem alen stof og lange strømper fra K. Madsen. De skulle jo være saa ærbare. Og naar man saa ser de yndige dragter, som pigerne nu bærer! Det er igen kvindernes fantasi og evne til at forny sig... Mandsdragten er derimod faktisk den samme som tidligere, om end den er blevet lidt kønnere. Og saa har man jo de praktiske træningsdragter. Forøvrigt maa mændene kunne gøre gymnastik til musik, lige saa godt som kvinderne kan, synes jeg.
At faa tiden til at gaa
— Nu er De pensionist og maa holde Dem helt i ro?
— Ja, men jeg skal dog bevæge mig saa meget som muligt. Med gymnastik er det dog selvsagt smaat.
— Men armene er stærke?

— Uha, ja, man skal bare prøve at komme i lag med mig!
— Helbredsmæssigt er De altsaa i form?
— Ja, og hvis der ikke havde været det med ryggen, havde jeg saamænd nok været aktiv ved indvielsen af Torsted-hallen forleden...
— Hvad faar De tiden til at gaa med?
— Om sommeren har jeg min kørestol og kun komme ud, og her i vintertiden sidder jeg og syer stramajpuder til glæde for børnene og til gaver. Jeg har skam ogsaa broderet en dug. Saa læser jeg „Jyllands-Posten" om formiddagen og „Horsens Folkeblad" om eftermiddagen — og løser iøvrigt en masse kryds- og tværs-opgaver. Jo, det gaar helt godt med at være beskæftiget. Jeg faar ogsaa tit besøg af gamle naboer og venner og heldigvis ogsaa af gamle gymnastikkammerater. Det værste er trapperne, naar jeg skal ud en tur. Jeg kan komme ned, men ikke op, siger Thomas Larsen og smiler stort.

H. R.

— Men før denne skavank begyndte at plage Dem for alvor?
— Ja, da var jeg jo mere lebendig, og i 1928 var jeg med til at starte Horsensegnens Gymnastikforening, nu Horsens Gymnastik- og Ungdomsforening. Det begyndte i 1925-26 med, at der opstod nogen uro i Skytteforeningen. Der blev tale om en adskillelse mellem skytter og gymnaster, og det var jeg med. Jeg var dengang formand for Skytteforeningens gymnastikudvalg. Særegent for egnen her var det, at mens det alle andre steder var gymnasterne, som krævede adskillelse, var det her skytterne, der ville bryde ud. Vi gymnaster forlangte at blive repræsenteret i ledelsen i forhold til vores medlems-tal, men skytterne betragtede sig som de fineste og ville ikke gaa med til det. Vi fik dog gennemført vore krav, idet vi var 94 i tal, mens skytterne kun kunne mønstre 26,